

РЕШЕНИЕ

№ 24305

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4006** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К., подадена от адв. И., срещу Решение № 814/04.03.2025 г., постановено по АНД № 16816/2024 г. по описа на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на закона - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендират се разноси за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. И., който поддържа жалбата. Представени са писмени бележки.

Ответникът – Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмено становище от 13.06.2025 г. чрез юрк. М. счита жалбата за неоснователна. Претендират се разноси за юрисконултско възнаграждение.

В съдебно заседание се ответникът не се представлява.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден Електронен фиш серия К № 8471471, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗДвП, на И. Н. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 28.11.2023 г. в 20:41 ч., в [населено място] по [улица] до номер 200, с посока на движение от [улица] към [улица], с мобилна система за видеоконтрол „АТСС“ № MD1193 е заснет лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 68 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч в населено място. При направена справка е установено, че автомобилът е собственост на М. И. К., [дата на раждане], а като други собственици/ползватели е посочен баща ѝ И. Н. К. /л. 24/, който я е представлявал при регистрацията на автомобила. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП, извършено при условията на повторност, поради което с процесния ЕФ е ангажирана административнонаказателната отговорност на И. Н. К..

За да потвърди ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон. Въззивният съд е приел, че наказателно отговорно лице за нарушение правилата за безопасност движение при управление на автомобил, собственост на непълнолетното лице М. И. К. - под 16 години, по силата на § 1 ДР от Наредба № I-45/24.03.2000 г. и чл. 130, ал. 1 СК е нейният баща и законен представител И. Н. К.. Посочил е, че И. Н. К. е имал възможност да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП в случай, че различно лице е управлявало автомобила, но не е сторил това.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция намира, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Касаторът не оспорва обстоятелството, че на процесната дата и място процесният автомобил се е движил с превишаване на разрешената допустима скорост от 18 км/ч. Деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП.

Спорният въпрос по делото е правилно ли е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за извършеното нарушение на ЗДвП.

По делото не е спорно, че М. И. К. е придобила процесния автомобил на 07.12.2021 г., когато е била малолетна, а нейният баща И. Н. К. я е представлявал на основание чл. 129 СК пред органите на СДВР при регистрацията му. Съгласно § 1 от ДР на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, с правомощията на собствениците на превозните средства по тази наредба се ползват и техните пълномощници или законни представители. Касаторът И. Н. К. по силата на цитираната разпоредба има не само всички права на собственика, но и като баща на детето по арг. от чл. 130 СК управлява имуществото на детето в негов интерес и с грижата на добър стопанин.

Към 28.11.2023г. непълнолетното дете- собственик М. И. К., няма право да управлява автомобила, тъй като възрастта ѝ е по-малка от минималната възраст за придобиване на

свидетелство за управление на МПС (чл. 150 вр. чл.151 ЗДвП) и е неправопособен водач. И. Н. К. по силата на чл.130, ал.1 СК, като баща и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, има правото сам да ползва автомобила и да се разпорежи с него – при ограничението по чл. 130, ал. 3 СК, да ползва приходите от автомобила за цялото семейство – чл. 130, ал. 2 СК. Касаторът има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила, и като лице, което има правото да ползва автомобила. Поради това е допустимо да бъде отговорно лице за административни нарушения при управлението му. Родителите да имат равни права по отношение на имуществото на детето /арг. чл.129, ал.1 СК/ и действително майката Б. Д. К.- К. не е била привлечена към административнонаказателна отговорност. И. Н. К. е имал възможността да подаде декларацията по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, в случай че различно от него лице е управлявало автомобила, което не е направил. По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора при условията на повторност. За нарушението е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП административно наказание. Правилно районният съд е потвърдил ЕФ.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 814/04.03.2025 г., постановено по АНД № 16816/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА И. Н. К. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.